

tage de kronisk syge med ind under Loven, som det var foreslaaet af det Udvalg, der i sin Tid behandlede Sagen, og som jeg havde optaget det i det Lovforslag, jeg havde den Ære at fremsætte. Det turde man imidlertid ikke, og jeg erkender, at Ministeren saa ogsaa har været fuldstændig berettiget til at undlade det i Aar. Der er jo ingen Grund til, at Rigsdagen ikke i Aar skulde have de samme Betænkkeligheder ved disse B.-Afdelinger for de kronisk syge. Men det, der interesserede mig, var ikke saa meget det, at Ministeren ikke har taget dette med i Aar, for det vilde jeg heller ikke have gjort, men derimod Ministerens Udtalelser om de Overvejelser, som for Tiden fandt Sted vedrørende en Hjælp til de kronisk syge, og som efter Ministerens Udsagn — det staar Sp. 1668 — „i Øjeblikket gaar i Retning af Muligheden af selvstændige Sygekasser for de kronisk syge med større Statstilskud“. Det interesserede mig i al sin Almindelighed, fordi det er et Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister finder, man bør ordne et Spørgsmaal som dette om de kronisk syge ved Forsikring. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) var paa det Punkt ikke enig med Ministeren. Han mente, det skulde ordnes som en Forsørgelse, men Ministeren mener altsaa, at dette, som dog er et lille Stykke Invaliditetsforsikring — for de kronisk syge er i Virkeligheden Invalider —, kan ordnes af Forsikringsvejen. Selve dette interesserede mig i overordentlig høj Grad, og jeg glædede mig over i Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikring altsaa at have en Meningsfælle i den højtærede Minister, som mener, at vi bør gaa Forsikringsvejen.

Imidlertid skal jeg ikke nægte, at jeg tror, det vil have sine Vanskeligheder at lave Forsikring alene for de kronisk syge og navnlig under den Form, som maa være Tanken i de Overvejelser, Ministeren talte om, thi derefter maa det blive en Forsikring, der begynder med de kronisk syge, og som altsaa gaar ud paa at tage Folk, der er syge i Forvejen. I Sygekasserne er det dog raske Folk, der forsikrer sig og betaler en Præmie for at kunne faa en vis Understøttelse, naar de bliver syge. Men her vil man lave en Forsikringsforening paa den Maade, at man siger til Folk, naar de er blevet syge, og ingen andre vil have dem: Nu kan I komme til denne Forening, I, der er syge. Jeg tror, det vil have sine store Vanskeligheder at lave en delvis Invalid-

forsikring paa den Maade, at man siger til Folk: Nu kan I begynde at betale Præmier, efter at I er blevet Invalid, i alt Fald delvis. Det, der var Tale om med B.-Afdelingerne, var ingenlunde en fortsat Hjælp til de kronisk syge, men naar Folk ikke længere kunde blive ved at faa af Sygekasserne, fordi de havde opbrugt, hvad de efter Lovforslaget kunde faa, nemlig 60 Ugers Sygehjælp i Løbet af 3 Aar, skulde de efter den Tid kunne gaa over i den særlige Afdeling og der paa ny kunne faa Dagpenge i 39 Uger og Sygehjælp i 90 Uger i Løbet af 3 Aar. Men saa hørte det dog ogsaa op. Det var ikke en fortsat Hjælp til kronisk syge, men en Fortsættelse af det, de havde sikret sig i de almindelige Sygekasser. Naar de paa Grund af deres Sygdom ikke kunde blive ved at faa Hjælp i de almindelige Sygekasser, kunde de gaa over i B.-Afdelingen og yderligere faa dels en Sygehjælp og dels Pengehjælp i Løbet af 3 Aar. Det var altsaa ingenlunde nogen Løsning af Spørgsmaalet om de kronisk syge, og hvis man skal til at løse dette som en særlig Sag, kan man ikke blive staaende ved i 3 Aar yderligere at give denne Penge- og Sygehjælp, men man maa tage Spørgsmaalet op, ikke blot for de kronisk syge, der staar i Sygekassen, men ogsaa for dem, der har maattet træde ud, saa længe de er kronisk syge, d. v. s., i Almindelighed indtil de dør. Jeg tror for Resten ikke, det lykkes at løse den Sag tilfredsstillende uden ved Hjælp af den almindelige Invaliditetsforsikring, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg har kun ikke kunnet undlade at fremhæve det interessante i, at Ministeren finder, at Spørgsmaalet kan ordnes ved en Forsikring for de kronisk syge, d. v. s. de delvis invalide. Det er jeg taknemmelig for, og jeg haaber, naar vi en Gang kommer til Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikring, ogsaa at kunne faa Tilslutning fra den højtærede Minister.

Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget til baade velvillig og hurtig Behandling, og jeg skal gøre mit til, at der kan opstaa Enighed ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Grænsernes Fastsættelse, hvad enten det nu skal løses i Loven selv eller ved et Cirkulære. Men naar Ministeren holder paa, at alle Lønarbejdere skal have Ret til Statstilskud, vil det vistnok være en stor Sten paa Lovforslagets Vej og i det Maskineri, som skal bringe Sagen i Orden. Jeg tror nemlig, man ikke ude omkring i Landet vil erkende, at det er